

guineum, venæ medianæ apertio dextri brachii, conferret ꝑviij. sanguinis emittendo.

Per ostiduum post vinum medicatum usurpandum, ad rotum corpus exactius depurandum. ꝑ. R. cichor. polyp. rec. Garyo. añ. ꝑij. Enul. ꝑiij. herb. beton. absint. rom. card. ben. hyss. citrar. anth. saly. añ. ꝑ. j. fol. sen. l. l. ꝑx. agar. rec. tra. Mech. alb. ꝑiij. Rhab. El. ꝑij. cinnamo. ac. ꝑj. gal. minor. ꝑij. passul. min. mundar. m. ꝑ. cum sind. al. f. sac. Infund. per h. 24. in vini Neccar. quart. iij. aq. beton. ꝑ. j. alternis matutinis quart. dimidium, horâ unâ antè prandium hauriat. Ad impuros vapores resolvendos & ventriculum corroborandum. ꝑ. Sem. cor. præp. ꝑ. ꝑ. spec. aromat. Ros. ꝑj. dianth. ꝑij. flaved. cort. citri. ꝑj. marg. præp. ꝑiij. corall. rub. præp. ꝑij. confect. sem. anif. fanic. añ. ꝑ. part. sacch. Ul-

mensis ꝑiij. f. Trag. dosis cochl. parum à pastu.

De pulvere cum litera A notato T. R. accipiat. ꝑ. j. ꝑ. cum cochl. aq. ceras. nigr. antè introitum lecti: nam occulta & manifesta qualitate excicante ac resolvente, impuros vapores, avertit insomnia.

ꝑ. Smar. or. hyac. marg. corall. rub. bol. armen. (omnium præp.) scobis eboris añ. ꝑj. f. p. subtilis.

Pro cerebo corrobor. ꝑ. spec. diamb. diamof. dul. añ. ꝑj. marg. & corall. rub. præp. añ. ꝑ. ol. still. succ. rectific. g. iij. ambr. gryf. gr. iij. sacch. in aq. ros. & lavend. dis. ꝑiij. f. conf. in Rot. manè summat. ij. iij.

Pro amuleto contra insomnia & phantasmata in primis commendantur corallia rutila splendida, non obscura, de collo suspensa.

Hiscè accedere debet conveniens diæta, prout coram indicatum.

EPISTOLA XXIV.

Responsoria ad commendationem paupertatis ex Seneca opere, ingeniosè collectam & digestam: utrum ea probanda, & exemplis ostenditur, veteres philosophos, sermone magis, quam re, bonorum externorum fuisse contemtores, ad Filium meum M. Fridericum in Academia Argentoratensi, studiorum gratiâ commorantem.

Uoad fratrem Nathanaelem, jam per mentem sat commodè usus est valetudine. Prout olim Archimedes anxius ac sollicitus, cum ei ab Hierone R. Siciliae, corona aurea, sed argento adulterata, oblata, percontandum fucum suâ arte, citra illius corruptionem, deprehendere queat is

da

diu se torquens, tandem in folio
 aquarum calidarum sedens, dum
 speculari, rem assecutus, dehinc
 exiliens, exclamavit, *ἰσχυρὰ, ἰσχυρὰ.*
 Quidni & mihi liceat, consimili uti
 epiphonemate, dum in curando fra-
 tre sum occupatus, eò imprimis in-
 tentus, quo vitiosi humores, vario-
 rum symptomatum effectores, è
 corpore eliminarentur, sed cum rei-
 teratis purgantibus, parum profice-
 rem (ille etiam objiceret, sibi à Me-
 dico Argentinesi varia præscri-
 pta evacuantiâ, sed absque ullo fru-
 ctu, suum morbum ita comparatum,
 ut nullis cedat purgantibus, ni
 alia excogitanda media, sibi fore fu-
 nestum) tandem superis cogitationes
 meas dirigentibus, recidit mihi
 in memoriam, quidam pulvis con-
 vulsivus, ratus gravissimorum illo-
 rum symptomatum epilepticorum
 & convulsivorum causam non tam
 consistere in copiâ materiæ, quàm
 ejus malignâ ac virulentâ quali-
 tate cerebrum & nervosum genus
 extimulante, ad id, quod infestum,
 excutiendum & propulsandum: pro-
 in ad illam infringendam, opus alexi-
 teriis & specificam virtutem anti-
 patheticam habentibus: nec mea
 opinio me fefellit, procedens ex ar-
 tificiosâ conjecturâ. Cum pulverem
 illum convulsivum, hoc est, tali fa-
 cultate instructum, ut materiæ mor-
 bificæ venenositatem obliteraret,
 ordinasset & ℥j. cum aq. ceras. nigr.

sumendam præcepisset, primâ qui-
 dem vice obsequium præstitit, sed
 ejus reiterationem respuit: percon-
 tanti causas retulit, se ingestio illo
 pulvere, per aliquot horas, in cere-
 bro, lumbis, & sub utroque hypo-
 chondrio tantas contractiones (qua-
 si laqueis aut chordis omnia intera-
 nea contorquenda) nervorum sen-
 sisse, quasi cerebrum, per aures, oculo-
 los & nares magno conatu excidere
 velit. Id dedi solatii, ut sit animo in-
 trepido, bonum esse auguriâ, quod
 pulvis ille duello cum morbo, velut
 suo Antagonistâ, depugnans & *μωρο-
μαχίας* exercens, illo reluctante, à cer-
 tamine prius non destiterit, ni de-
 victo suo adversario, exin nihil miri,
 quod tanta symptomatum exacer-
 batio subsecuta: sæpè idem in aliis
 etiam morbis evenire, ut primis die-
 bus ab usu remediorum symptoma-
 ta ingravescant, quæ tamen sensim
 resoluta materia morbifica, mites-
 cant. Idem in hoc casu sperandum:
 opus robore animi & constantia in
 usurpandis pharmacis, siquidem cu-
 ræ ac cordi, salus corporis. Sed totis
 viribus restitit, non minùs tamen
 pulvis ille unicâ tantum vice exhibi-
 tus, miraculosam vim exeruit, dum
 hostis tam rebellis, cæteris omnibus
 in cassum adhibitis, unicâ oppugna-
 tione, expugnatus, victas dedit ma-
 nus, taxint superi, ne unquam recur-
 rat, & denuò ad duellum lacessat.
 Quæ ex Senecæ monumentis de-
 prompti-

prompsisti, (est magni laboris & iudicii sublimioris nota ita colligere & disponere, quod pauci coetanei æmulentur) in patrocinium paupertatis legi animo libenti. Illius scripta olim pervolutavi, & sat familiaria mihi reddidi, magnâ admiratione captus, quod tantus paupertatis asseritor, divitiarum affluxu, in rerum omnium abundantia, imò luxu, ætatem triverit, ut existimem illa haud ferio, ex interiore animi sensu prolata, & literis consignata, sed stimulo *perodoxias* laudis ac gloriæ, ob famam ad posteritatem propagandam, quo memoriam relinqueret immortalem, verè sapientis, etsi vita & moribus non talis. Dissertationes illæ videntur plausibiles & speculationes jucundæ, dum in *diapla* acquiescimus, acerbæ si ad praxin descenderimus, faciliora illa dictu quàm factu. Magnoperè mirari soleo Stoicorum (qui præ cæteris sectis volebant videri rerum mundanarum strenui contemptores,) Coryphæos, Senecam & Zenonem, in literis acerrimos paupertatis protectores, ingentes opes possedisse & luxuriosè vixisse. Olim de Cicerone dici solitum, eum scripsisse ut Philosophum, vixisse ut hominem: idem in illos detorqueri potest. Qui aliter vivit ac docet, detrahit suis præceptis fidem, & reipsâ ostendit, suas *γνώσεις*, meras esse elusiones hominum. Cum Zenon olim graviter contra divitiarum di-

sputasset, quidam Antigoni Regis mandato (tentandi & explorandi causâ, quomodo erga bona externa, animatus) ipsi indicavit falsò, prædia illius ab hostibus occupata, direpta & incensa, ita mœrori se dedit, ut vix consolationi locus. Ipse etiam Seneca (cujus tu vestigiis insistens, paupertatis encomium in te recipere non dubitasti) luculento sit exemplo, qui & ex illorum numero fuit, prout olim Christus de Pharisæis & Scribis, qui dicunt & non faciunt. Sugillabat divitias is, qui pecuniæ sitientissimus, immensas opes collegerat, ad eò ut Lipsius eum possedisse 75. centena millia Philippicorum asserat, eos in Italiâ, Britanniâ & Ægypto habens in fœnore locatos. Gaza planè regia! ô quantus usurarius, tam disertus paupertatis prædicator: exin apparet, in chartis tantum fuisse pauperem.

Quis Philosophorum amavit divitias, quin eas potius, ut se indignas sit aspernatus, haud abs re illustrare exemplis, veri Philosophi notam & argumentum indubium esse, Bonorum externorum contemptum. De Thalete Milesio refert Aristoteles ipsum, cum objectum Philosophiæ studium instructuosum, prospexisset per astrologiam olivarum ubertatem, & collectâ modicâ pecuniâ, hyeme adhuc vigente, emptionem olei fecisse, in Mileto & Chio, exiguo precio arramque dedisse, cum

yy

oliva

olivæ ad maturitatem pervenissent, oleum pro libitu divendidisse, magnam vim pecuniarum lucratum, ostendisse amicis, perfacile esse Philosophis ditari, sed id non esse ipsius curæ. Annon Crates Thebanus sua in mare abjecit cum hac immortalis voce: abite pessimæ divitiæ, mergam vos, ne mergar à vobis. Cum Cræsus R. Lydorum expetens Anacharsin Philosophum pro Consiliario & Directore sui Regni, legatum misisset Athenas, qui literas secum & magnam vim auri Gemmarumque ferens, cum docentem in Gymnasio offendisset, publicè legationem renunciavit, epistolam tradidit munera exhibuit, id erat miraculo, toti auditorio. Anacharsis audita legatione, visis muneribus, acceptâ epistolâ neque vultû mutans, neque animo elatus, neque linguâ hæsitans, neque opum cupiditate accensus, extemplo coram omnibus Philosophis responsum dedit & in eandem sententiam, tales suâ manu ad Regem misit literas. Quod verbis legatus tuus exposuit, idem epistola continet intellexisse te in universâ Græciâ laudem mihi tribui sapientis, proin rogare, ut ad gubernandam Remp. tuam non abnuam proficisci: verum tua à verbis facta dissident, quæ me valdè imperitum abs te haberi docent. Quod enim me aurum tuum accepturum putabas, quid aliud erat, quam subannatio

inscitæ & stoliditatis: hic nimirum lapis, Lydius est, quo verus exploratur Philosophus, si serio res contemnit caducas: nunquam conveniunt & in unâ sede morantur, libertas animi, & de vitæ hujus bonis, sollicitudo. Annos jam 77. natum scito, & nunquam majori indignatione commotum, præterquam ubi tua renunciata legatione, ad pedes vidi positas tantas opes. Id enim factum, aut defectum in te prudentiæ, aut abundantiam in me avaritiæ, arguebat: itaque tuum ad te aurum, quod mihi misisti, remitto, tuus verò legatus tanquam testis oculatus referret, quantæ tuum aurum offensionis fuerit universæ Græciæ, nunquam vel auditum, vel visum, in Scholam Atticam, ingredi aurtum. Nam Philosophis Græcis non tantum habere divitias, vitio daretur, sed & desiderium illarum præ se ferre, probro duceretur. Promittas quamdiu viveris, nunquam te mihi molestum fore, ut aliqua abs te accipiam. Nam quo die donis me corrueris, necesse foret, ut ego te malis corrumpam consiliis. Non est, quod sanum & sapiens consilium, nisi ab inavaro expectes.

Hæc ex Epistolâ Anacharsis, quod spirare videatur verè philosophicum pectus, excerptè libuit. His præsuppositis, quis Senecam Cræsi opes possidentem, pro reali Philosopho æstimandum censeat: quin *græcius*
dum

dum sermone & scriptis sapiens, dum luxuriæ & avaritiæ deditus, & aliis etiam vitiis inquinatus, non φιλόσοφος, sed φιλόλογος dicendus. Aperi oculos mentis & dispice, qualem habueris Antesignanum, in commendanda paupertate.

Non rarò ingens in animo meo concitata est admiratio, philosophos Gentiles tam strenuos virtutis cultores, cuncta hujus vitæ blandimenta despexisse, solius laudis ac gloriæ studio brevî tamen interituræ, ut vix è Christianorum numero, qui in-

ter eos etiam magis devoti, tam propensi, ad sectandâ virtutem, pro acquirendis bonis cœlestibus, in omnino ævum perduraturis. Verè Antistes ille Hipponensis: Cui non datur in æternum vivere, quid prodest benè vivere, Cui bono, alienum esse à voluptatibus, conficere corpus rigidâ diæta, torquere animum curis in hac vitâ, nî indubia concipienda spes alterius vitæ, ubi virtutis exercitiæ, & bonorum operum merces, constituta est in cœlis.

EPISTOLA XXV.

Ad quendam Poliatrum: quomodo Aphor. 79. libr. 4. Hippocratis, si arenosa in urinâ subsidunt, intelligendus, utrum de urinâ in vesicâ retentiâ, vel excretâ.

Um *κρυόζία* sit Mater, admodum fœcunda ad paradoxa parienda, & eò intenta, laudis ac gloriæ stimulis concitata, quomodo leviculis non rarò conjecturis, aliorum Bonorum Authorum etiam rectè sentientium sententia ambigua reddenda, si non penitus evertenda.

Cum tibi gratum fore retuleris, si animi mei cogitata de controversâ Hippocratis libro 4. aphor. 79. interpretatione, in apricum proferrem, cœpi meditari & rem paulo exactius ponderare, si quid in me iudicii, eò propendo, ut statuam, per

verba illa: cui in urinâ sabulosa subsident eum laborare calculo vesicæ, intelligendam urinam excretam, nò in vesicâ retentam.

Et si aphorismus ille non semper congruat cum experientiâ, cum & arenosa in urinâ sint conspicua sæpius, absque ullius calculi in vesicâ præsentia: Utrum autem transmissi Authoris glossæma, dum præter omnium aliorum interpretum, ipsius etiam Galeni commentum, astruit, si sabulosa in vesicâ subsistant, non autem in lotio emissò appareant, sit probandum, ingenuè fateor, *ἴμην*. Etenim cum Hippocrates toto illo libro 4. aphorismorum, de duobus

yy a

in pri-